

Presuda Suda (drugo vijeće) od 21. studenoga 2013. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Hoge Raad der Nederlanden — Nizozemska) — X protiv Minister van Financiën

(Predmet C-302/12) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Članak 43. UEZ-a — Motorna vozila — Uporaba osobnog motornog vozila u državi članici koje je registrirano u drugoj državi članici — Istovremeno oporezivanje vozila u jednoj državi članici prilikom prve uporabe nacionalne cestovne mreže i u drugoj državi članici prilikom njegove registracije — Uporaba vozila jednog državljanina kako za privatne svrhe tako i za svrhu putovanja iz države članice porijekla na radno mjesto koje se nalazi u drugoj državi članici)

(2014/C 39/09)

Jezik postupka: nizozemski

Sud koji je uputio zahtjev

Hoge Raad der Nederlanden

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: X

Tuženik: Minister van Financiën

Predmet

Zahtjev za prethodnu odluku — Hoge Raad der Nederlanden — Tumačenje članka 21., 45., 49. i 56. UFEU-a — Nacionalno zakonodavstvo koje predviđa porez na registraciju vozila prilikom prve uporabe vozila na nacionalnoj cestovnoj mreži — Obveznik plaćanja poreza je osoba koja prebiva u dvije države članice od kojih je jedna predmetna država članica u kojoj stalno upotrebljuje svoje vozilo — Vozilo registrirano u drugoj državi članici — Izvršavanje poreznih ovlasti dviju država članica

Izreka

Članak 43. UEZ-a treba tumačiti tako da se ne protivi propisu države članice koji predviđa porez koji se plaća prilikom prve uporabe nacionalne cestovne mreže za registrirano vozilo za koje je već plaćen porez prilikom njegove registracije u drugoj državi članici, u slučaju kad je vozilo namijenjeno stvarnoj i dugotrajnoj uporabi uglavnom u tim dvjema državama članicama ili kad je takvo vozilo stvarno već upotrebjavano na taj način, pod uvjetom da taj porez nije diskriminirajući.

⁽¹⁾ SL C 287, 22.9.2012.

Presuda Suda (peto vijeće) od 28. studenoga 2013. — Vijeće Europske unije protiv Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran, Europska komisija

(Predmet C-348/12 P) ⁽¹⁾

(Žalba — Mjere ograničavanja protiv Islamske Republike Iran s ciljem sprečavanja širenja nuklearnog oružja — Mjere usmjerene protiv iranske naftne i plinske industrije — Zamrzavanje financijskih sredstava — Obveza obrazlaganja — Obveza opravdanja osnovanosti mjere)

(2014/C 39/10)

Jezik postupka: francuski

Stranke

Žalitelj: Vijeće Europske unije (zastupnici: M. Bishop i R. Liudvinauviute-Cordeiro, agenti)

Druge stranke u postupku: Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran (zastupnici: F. Esclatine i S. Perrotet, odvjetnici), Europska komisija (zastupnici: M. Konstantinidis i E. Cujo, agenti)

Predmet

Žalba podnesena protiv presude Općeg suda (četvrto vijeće) od 25. travnja 2012., Manufacturing Support & Procurement Kala Naft (T-509/10), kojom je Opći sud u dijelu u kojem se odnosi na Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran poništio Odluku Vijeća 2010/413/ZVSP od 26. srpnja 2010. o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Zajedničkog stajališta 2007/140/ZVSP (SL L 195, str. 39.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 3., str. 220.), Provedbenu uredbu Vijeća (EU) br. 668/2010 od 26. srpnja 2010. o provedbi članka 7. stav. 2. Uredbe (EZ) br. 423/2007 o mjerama ograničavanja protiv Irana (SL L 195, str. 25.), Odluku Vijeća 2010/644/ZVSP od 25. listopada 2010. o izmjeni Odluke 2010/413 (SL L 281, str. 81.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 3., str. 255.), Uredbu Vijeća (EU) br. 961/2010 od 25. listopada 2010. o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Uredbe br. 423/2007 (SL L 281, str. 1.) — Zajednička vanjska i sigurnosna politika — Mjere ograničavanja protiv Irana s ciljem sprječavanja širenja nuklearnog oružja — Popis osoba, tijela i subjekata na koje se primjenjuje zamrzavanje financijskih sredstava — Povrede prava — Dopuštenost — Svojestvo vladine organizacije predmetnog subjekta — Nemogućnost pozivanja na zaštitu temeljnih prava za takvu organizaciju — Teret dokazivanja

Izreka

1. Presuda Općeg suda Europske unije od 25. travnja 2012., Manufacturing Support & Procurement Kala Naft/Vijeće (T-509/10), se ukida.
2. Tužba za poništenje Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran, se odbija.

3. Nalaže se *Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran, da, osim vlastitih troškova, snosi troškove Vijeća Europske unije kako u prvostupanjskom postupku tako i u žalbenom postupku.*
4. *Europska komisija snosi vlastite troškove kako u prvostupanjskom tako i u žalbenom postupku.*

(¹) SL C 287, 22.9.2012.

Presuda Suda (drugo vijeće) od 21. studenog 2013. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio First-tier Tribunal (Tax Chamber) — Ujedinjena Kraljevina) — Dixons Retail plc protiv Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Predmet C-494/12) (¹)

(Direktiva 2006/112/EZ — Porez na dodanu vrijednost — Isporuka robe — Pojam — Zlouporeba bankovne kartice)

(2014/C 39/11)

Jezik postupka: engleski

Sud koji je uputio zahtjev

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Dixons Retail plc

Tuženik: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Predmet

Zahtjev za prethodnu odluku — First-tier Tribunal (Tax Chamber) — Tumačenje članka 14. stavka 1. i članka 73. Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (SL L 347, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 1., str. 120.). — Pojam „isporuka robe” — Isporuka po kupnji obavljenoj posredstvom neovlaštenog korištenja i zlouporebe kreditne kartice

Izreka

Članak 2. točku 1., članak 5. stavak 1. i članak 11.A stavak 1. točku (a) Šeste direktive Vijeća 77/388/EEZ od 17. svibnja 1977. o usklađivanju zakonodavstva država članica koja se odnose na poreze na promet — zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost: jedinstvena osnovica za razrezivanje, kao i članak 2. stavak 1. točku (a), članak 14. stavak 1. i članak 73. Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost, treba tumačiti u smislu da u okolnostima poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku fizički prijenos robe na kupca koji zlouporebi bankovnu karticu kao sredstvo plaćanja predstavlja „isporuku robe” u

smislu već spomenutog članka 2. točke 1., članka 5. stavka 1., članka 2. stavka 1. točke (a) i članka 14. stavka 1., te da plaćanje koje izvrši treća osoba u okviru takvog prijenosa sukladno sporazumu zaključenom između nje i dobavljača navedene robe, kojim se ta treća osoba obvezuje dobavljaču platiti robu koju je on prodao kupcima koristeći takvu karticu kao sredstvo plaćanja predstavlja „naknadu” u smislu članka 11.A stavka 1. točke (a) i članka 73.

(¹) SL C 26, 26.1.2013.

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 21. studenoga 2013. uputio Hoge Raad der Nederlanden — Staatssecretaris van Financiën, druga stranka u postupku: Fiscale Eenheid X NV cs

(Predmet C-595/13)

(2014/C 39/12)

Jezik postupka: nizozemski

Sud koji je uputio zahtjev

Hoge Raad der Nederlanden

Stranke glavnog postupka

Žalitelj u kasacijskom postupku: Staatssecretaris van Financiën

Druga stranka u postupku: Fiscale Eenheid X NV cs

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 13. slovo B stavak (d) točku 6. Šeste direktive (¹) tumačiti tako da se trgovačko društvo koje je osnovalo više od jednog ulagatelja s jedinim ciljem ulaganja prikupljenih sredstava u nekretnine može smatrati investicijskim fondom u smislu te odredbe?
2. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje: treba li članak 13. slovo B stavak (d) točku 6. Šeste direktive tumačiti tako da je pojmom „upravljanje” obuhvaćeno i stvarno upravljanje nekretninama društva koje je društvo prenijelo trećoj osobi?

(¹) Šesta direktiva Vijeća broj 77/388/EEZ, od 17. svibnja 1977., o usklađivanju zakonodavstva država članica koja se odnose na poreze na promet — zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost: jedinstvena osnovica za razrezivanje (SL L 145, str. 1.).